

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2020 r. – Planistat Europe i Charlot / Komisja**(Sprawa T-735/20)**

(2021/C 53/65)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Planistat Europe (Paryż, Francja), Hervé-Patrick Charlot (Paryż) (przedstawiciel: adwokat F. Martin Laprade)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska ponosi odpowiedzialność pozaumowną na podstawie art. 340 TFUE ze względu na to, że:
  - naruszyła w sposób wystarczająco istotny zasadę staranności i dobrej administracji;
  - naruszyła w sposób wystarczająco istotny prawo do obrony;
  - naruszyła w sposób wystarczająco istotny obowiązek poufności;
  - wyrządziła w ten sposób szkodę majątkową lub krzywdę spółce Planistat i jej prezesowi Hervému-Patrickowi Charlotowi;

w konsekwencji,

- nakazanie Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 150 000 EUR tytułem krzywdy wyrządzonej Hervému-Patrickowi Charlotowi;
- nakazanie Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 11 600 000 EUR tytułem szkody wyrządzonej skarżącym;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami poniesionymi przez spółkę Planistat i Hervégo-Patricka Charlota.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku staranności i prawa do dobrej administracji ze względu na pomówienia skarżących przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), a następnie przez Komisję Europejską, ponieważ skarżący zostali prawomocnie uznani za niewinnych w wyroku francuskiego Cour de cassation (sądu kasacyjnego) wydanym w dniu 16 czerwca 2016 r. W tym względzie skarżący podnoszą, że:
  - administracja Unii Europejskiej nie uwzględniła zgodnych z prawem interesów skarżących, których niesłusznie i fałszywie oskarżono o popełnienie przestępstw, i naruszyła zatem obowiązek staranności w odniesieniu do skarżących;
  - prawo do dobrej administracji obejmuje oczywiście prawo każdej osoby do uniknięcia pomówień ze strony pracowników i instytucji Unii.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, prawa do obrony i zasady domniemania niewinności ze względu na naganną lekkomyślność OLAF-u, który pomówił skarżących przed organami francuskimi w piśmie z dnia 19 marca 2003 r. W tym względzie skarżący są zdania, że:
- OLAF działał przedwcześnie, w sposób niezgodny z obowiązkiem przestrzegania rozsądnego terminu, przekazując organom francuskim informacje w dniu następującym po dniu wszczęcia zewnętrznego śledztwa dotyczącego skarżących;
  - OLAF powinien był traktować skarżących w sposób identyczny z urzędnikami Unii i oczekiwać na dodatkowe informacje, tak aby podjąć lepiej poinformowaną decyzję;
  - OLAF powinien był z wyprzedzeniem powiadomić skarżących, aby uzyskać ich wyjaśnienia w ramach kontryktoryjnej debaty;
  - OLAF nie powinien był używać sformułowań zbyt jednoznacznych, wyrażających przekonanie, że skarżący ponoszą winę za „grabież” funduszy unijnych.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia obowiązku poufności w odniesieniu do danych osobowych, naruszenia prawa do dobrej administracji i zasady domniemania niewinności ze względu na „wyciek” informacji z OLAF-u związanych z jego pomówieniem z dnia 19 marca 2003 r. W tym względzie skarżący są zdania, że:
- OLAF nie przestrzegał obowiązku poufności, jaki ciążył na nim w ramach prowadzonego dochodzenia;
  - OLAF naruszył zasadę dobrej administracji, ponieważ wynika z niej prawo do rozpatrzenia spraw z poszanowaniem poufności;
  - OLAF naruszył zasadę domniemania niewinności, umożliwiając przeniknięcie informacji związanych z pomówieniem skarżących.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, a także zasady domniemania niewinności ze względu na złożenie powództwa adhezyjnego i komunikat Komisji Europejskiej z lipca 2003 r. Skarżący podnoszą, że:
- Komisja działała przedwcześnie, w sposób niezgodny z obowiązkiem przestrzegania rozsądnego terminu;
  - Komisja powinna oczekiwać na wnioski z dochodzenia OLAF-u, aby przyjąć lepiej poinformowaną decyzję dotyczącą ewentualnego złożenia powództwa adhezyjnego;
  - Komisja nie była bezstronna w odniesieniu do skarżących, ponieważ uprzywilejowała własne interesy finansowe, podczas gdy nie były one poważnie zagrożone;
  - Komisja naruszyła zasadę domniemania niewinności, publikując swój komunikat prasowy w dniu 9 lipca 2003 r.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – Ryanair / Komisja

(Sprawa T-737/20)

(2021/C 53/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Lapr votte, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska